

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

16. DUBNA 2006

Z obsahu:

Dar společenství

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

29. 3. 2006

- strana 2 -

Slavnost

Zmrtvýchvstání Páně

- strana 4 -

Velikonoční tajemství

Tomáš Niggel OSB

- strana 5 -

Ze smrti k životu

Příběh obrácení

Adolfa Retté

- strana 6 -

Modlitba

ke Královně andělů,

Přemožitelce Satana

- strana 8 -

Kázání Řehoře

Nysanského

- strana 9 -

Pravost Golgoty

je nesporná

Místo uctívané

od dob Konstantinových

až dodnes

- strana 10 -

V Ježíšově škole (14)

Evangelium podle

svatého Marka

- strana 12 -

Výzvy fatimského

poselství (52)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Miniatura z benediktinského breviáře v Kolíně nad Rýnem, XIV. stol.

Dar společenství

Podstata Církve

Církev jakožto společenství, které sjednotil vtělený Boží Syn, bude žít skrze apoštolskou službu v dalších dobách a bude budovat a žít spojením s Kristem v Duchu, společenství, ke kterému jsou všichni povoláni a v němž mohou dosáhnout spásy, kterou daroval Otec. Dvanáct apoštolů, jak říká papež Klement, třetí Petrův nástupce na konci I. století, pečovalo o to, aby si zajistili nástupce (srov. 1 Klem 42,4), aby poslání, které jim bylo svěřeno, mohlo po jejich smrti pokračovat. Církev, organicky strukturovaná pod vedením legitimních pastýřů, žila tak dále ve světě jako tajemství společenství, ve kterém se svým způsobem uplatňuje trinitární společenství, tajemství samotného Boha.

Výmluvný liturgický pozdrav

Již apoštol Pavel poukazuje na tento nejvyšší trinitární pramen⁽¹⁾, když hlásá svým křesťanům: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, Láska Boží a společenství Ducha Svatého at jsou s vámi vždycky* (2 Kor 13,13). Tato slova, která jsou pravděpodobně ohlasem kultu rodící se Církve, ozřejmují nezasloužený dar Otceovy lásky v Ježíši Kristu, který se uskutečňuje a projevuje ve společenství vytvořeném Duchem Svatým. Tato interpretace, založená na těsné souběžnosti, kterou text vymezuje mezi genitivem⁽²⁾ (*milost Pána Ježíše Krista... láska Boží... společenství Ducha Svatého*), představuje „společenství“ jako zvláštní dar Ducha, plod lásky darovaný Bohem Otcem, a milosti věnované Pánem Ježíšem.

Zvláštní forma Božího působení

Konečně bezprostřední souvislost, pro kterou je příznačná nezbytnost bratrského společenství, nás vede k tomu, abychom v *koinonia* Ducha Svatého vidě-

li nejen „spoluúčast“ na Božím životě individuálně každý sám pro sebe, ale logicky také „společenství“ mezi věřícími navzájem, které probouzí sám Duch jako své dílo a hlavní účinek (srov. Fil 2,1). Mohli bychom říci, že milost, láska a společenství, vztahující se ke Kristu, k Otci a k Duchu, jsou různé aspekty jediného Božího působení pro naši spásu, působení, které vytváří Církev a dělá z Církve, jak říká sv. Cyprián v III. století, „lid spojený v jednotě Otce, Syna a Ducha Svatého“ (De Orat. Dom., 23: PL 4,536, cit. In *Lumen gentium*, 4).

Hlavní cíl hlásání evangelia

Myšlenku společenství jako účasti na trinitárním životě zvláště intenzivně osvětluje evangelium sv. Jana, v němž společenství lásky, které spojuje Syna s Otcem a s lidmi, je současně modelem a pramenem bratrského společenství, které spojuje lidi mezi sebou. Učedník v době pozemského putování skrze společenství se Synem může mít již účast na jeho božském životě i životě Otce: *Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem* (1 Jan 1,3). Tento život společenství s Bohem a mezi námi navzájem je vlastním cílem hlásání evangelia, cílem obrácení ke křesťanství: *To, co jsme viděli a slyšeli, to zvěstujeme také vám, abyste i vy měli s námi společenství* (1 Jan 1,2). Toto dvojí spo-

lečenství s Bohem a mezi námi navzájem je tedy neoddělitelné. Kde se ruší společenství s Bohem, které je společenstvím s Otcem, Synem a Duchem Svatým, tam se ruší také kořen a pramen společenství mezi námi. A kde neprožíváme společenství mezi sebou, ani společenství s trojjediným Bohem není živé a pravé, jak jsme slyšeli.

Tajemství účasti na budoucím životě

Udělejme nyní další krok. Společenství – plod Ducha Svatého – se živí eucharistickým Chlebem (srov. 1 Kor 10,16–17) a vyjadřuje se v bratrských vztazích, v určitém druhu účasti na budoucím světě. V Eucharistii nás Ježíš živí, spojuje se sebou, s Otcem, s Duchem Svatým a mezi sebou, a tato síť, která obepíná celý svět, je účastí na budoucím světě v tomto našem čase. Právě proto, že je to účast na budoucím světě, je společenství dar s velmi konkrétními důsledky, dovoluje nám vystoupit z našich starostí, z uzavřenosti do sebe samých, či-

ní nás účastníky lásky, která nás spojuje s Bohem a mezi sebou. Je snadné pochopit, jak velký je tento dar, jestliže pomyslíme na roztržiténosti a konflikty, které postihují vztahy mezi jednotlivci, skupinami i celými národy. A jestliže zde není dar jednoty Ducha Svatého, je rozbití jednoty nevyhnutelné. „Společenství“ je skutečně dobrá novina, lék, který nám Pán dal proti osamocení, která dnes všechny ohrožuje, je to drahocenný dar, který nám dává pocit, že Bůh nás přijímá a miluje v jednotě svého lidu ve jménu Trojice; je to světlo, které dává Církvi zazářit jako znamení vyzvednuté mezi národy: *Když tvrdíme, že máme společenství s ním, ale přitom žijeme ve tmě, lžeme a naše jednání není ve shodě s pravdou. Když však žijeme ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou* (1 Jan 6n). Přes všechny své lidské křehkosti, které patří k její historické fyziognomii, zjevuje se Církev jakožto ustanovená k tomu, aby přibližovala ke každému člověku Krista, který se s ním chce skutečně setkávat až do konce časů. A v Církvi Pán zůstává vždy našim současníkem. Písmo není věc minulosti. Pán nemluví v minulém čase, nýbrž v čase přítomném, mluví s námi dnes, dává nám světlo, ukazuje nám cestu života, dává nám společenství a tak nás připravuje a otevírá pro pokoj.

Bollettino Vaticano 29. 3. 2006
Mezititulky redakce Světla

⁽¹⁾ trinitární = vztahující se k Trojici

⁽²⁾ genitiv = mluvnický druhý pád

EDITORIAL

Hod Boží velikonoční je den vrcholné křesťanské radosti. Církev to dává najevo všemi svými prostředky. Ve svaté nedočkavosti na nejslavnější jitra lidských dějin uvádí celý Boží lid do jásotu a chvály již v předvečer velikonoční neděle a ve jménu nejradostnějšího dne slaví již předcházející noc. Ti, kteří na této zemi prožíva-

li první historické křesťanské Velikonoce, se jistě spolu s námi před trůnem Beránkovým radují tento den v obzvláštní míře nejvyšší blaženosti. Kdyby nám však mohli vylíčit zcela upřímně své zážitky a pocity svých prvních pozemských velikonočních svátků, zjistili bychom, že pro ně ona

Pokračování na str. 13

Cena pokoje

Zamyšlení nad úryvkem Mt 28,1-15;
Mk 16,1-8; Jan 20,1-9

Dosud nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Chceš-li být spoluúčastníkem události oné neděle, ze všech nejslavnější, musíš si přivstat. K správnému poznání mystéria těchto okamžiků si vypros od Ducha Svatého nejen opravdovou bdělost, ale také hlubokou víru a pevnou důvěru. Dnes máš prožít den do slova nabitý událostmi, o kterém Ježíš několikrát mluvil jako o dni, kdy slavně vstane z mrtvých. Čím to, že tato jeho předpověď více zaujala Ježíšovy nepřátele než jeho učedníky? U těch prvních vyvolala tak vážné znepokojení, že cítili potřebu podniknout zvláštní opatření. Ale ti druzí, pro které by naopak měla být zárukou naděje a radostného očekávání, jako by na všechna slova svého Pána zapomněli. Skrývají se za zavřenými dveřmi plní smutku, strachu a nejistoty.

Připoj se zatím ke zbožným ženám, které již tak časně ráno spěchají na místo, kde byl Pán pochován. Jejich odvaha a vynalézavost je plodem jejich milujících srdcí. Ale čím to, že zcela zapomněly na to, co bylo předpovězeno, a jdou hledat v hrobě toho, který je živ? Jeho tělo nepotřebuje jejich vonné masti. Bylo již pomazáno nejvyšší slávou. Měly dostatek odvahy, aby se samy za tmy vydaly na cestu, ale prázdný hrob a přítomnost anděla je vyděsí. Bude to chvíli trvat, než se vzpamatují ze svého úžasu a rozpomenu se na Ježíšova slova. Čím to, že nás může poděsit to, co by nás mělo povzbuzovat? Leká nás i nejradostnější skutečnost, jestliže se bojíme uvěřit.

Jak velice nás může svazovat nedůvěra a strach, poznáš z chování samotných apoštolů.

Osobní svědectví žen, které přicházejí od prázdného hrobu, jim připadá jako blouznění. Zatímco ženy se rozpomenuly, apoštolové nadále setrvávají v nevěře, ačkoliv jim Pán nejméně třikrát zcela otevřeně a bez podobnosti výslovně předpověděl své umučení, smrt a zmrtvýchvstání. Jeho slova však padla doslova na úhor a vůbec nevzešla. Případala jim nepravděpodobná, neviděli v nich nic, co by pro sebe pokládali za užitečné. Dokonce narušovala jejich představy: *Oni té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat.* ⁽¹⁾ Petr u Cesareje Filipovy dal dokonce najevo, že sice chápe smysl samotných slov, ale odmítá je přijmout. Žádá Ježíše, aby je odvolal, nebo alespoň zmírnil. Nesouhlasil s nimi, protože *myslel na věci lidské, nikoliv božské.* ⁽²⁾

To je dodnes hlavní důvod, proč jsou lidé hluchí k prorockým hlasům a výzám.

To, co Ježíšovým přátelům z Galileje nejvíce bránilo přijmout jeho předpověď zmrtvýchvstání, byla představa předchozího utrpení. Jelikož nepřekročili tuto bariéru, nebyli schopni přijmout ani protiváhu utrpení, která je ve slávě vzkříšení. Bez přijetí první části předpovědi je druhá část jistě nepochopitelná.

To, co nám dělá největší obtíže, je hledat v Ježíšových slovech právě ten smysl, který má Pán na mysli. Nestává se ti také, že přikládáš jeho slovům ten význam, který nejvíce ladí s tvým smýšlením a očekáváním? Kdybychom však mohli vystačit se svými představami a měřítky, proč by nám Otec posílal své věčné Slovo?

Odval tedy dnes ten velký kámen, který ti brání otevřít se zcela Ježíšovým slovům. Patří k samé podstatě evangelia, že ti jde někdy proti srsti, že tě vede také *tam, kam nechceš.* ⁽³⁾ Můžeš si však být jist, že tě vede *skrze smrt k životu.* Nechceš-li nic slyšet o umírání sobě samému, protože ti připadá bolestné, zatarasíš si tak sám cestu ke konečné radosti. Dnes již přece víš, že Ježíšovo učení o cestě k životu skrze smrt se netýká jen jeho osoby. Dnešní neděle potvrdila toto učení pro všechny, kteří jsou povoláni, aby *vzali na sebe svůj kříž a šli za ním.* ⁽⁴⁾

Smutná slova - *Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali* ⁽⁵⁾ nemusí tedy platit jen pro ty, kteří ho nechtějí znát. Vztahují se i na tebe, jestliže si začneš z jeho poselství vybírat jen to, co ti imponuje, a vyhýbáš se tomu, co tě dráždí, co je náročné a co přesahuje tvoje chápání především proto, že vyžaduje od tebe také sebezapření. Uvěř tomu, že jeho láska k tobě je nanejvýš důvěryhodná. *Vždyť ji projevil až do krajnosti.* ⁽⁶⁾ Přestaň se opírat o svá měřítka a důvěřuj bezmezně v jeho božskou autoritu.

Vrať se nyní do Večeřadla a pozoruj, s jakou laskavostí a dobrotou se Pán vrací zavřenými dveřmi ke svým nevěřícím přátelům, aby je vysvobodil z pout nejistoty a strachu a obnovil jejich víru a radost. Ačkoliv jim ani slovem nic nevyčítá, všichni prožívají, jak se jejich zahanbení mění lítostí v pocit vděčné lásky. Pros Pána, abys spolu s nimi prožil své vnitřní znovuzrození a mohl pak v plné míře přijmout jeho dar *pokoje*. Je to dar, který se rodí z víry a důvěry, která věří, i když nechápe, která se dokáže spolehnout i uprostřed těch nejhlubších temnot na Pánova slova: *Vstal jsem z mrtvých a jsem stále s tebou.* ⁽⁷⁾

S touto jistotou přijmi úkol, který ukládá svým přátelům: *Hlásat a s celou rozhod-*

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení - Kol 3,1-4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium - Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhu plátna, ale dovnitř nevesel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhu plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

ností dosvědčovat: Toto je Bohem stanovený soudce nad živými i mrtvými. ⁽⁸⁾

Děkuj Pánu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky. ⁽⁹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 9,32; ⁽²⁾ srov. Mt 16,21-23; ⁽³⁾ srov. Jan 21,19;

⁽⁴⁾ Mt 16,24; ⁽⁵⁾ Jan 1,11; ⁽⁶⁾ Jan 13,1; ⁽⁷⁾ vstupní žalm 139,18; ⁽⁸⁾ Sk 10,43; ⁽⁹⁾ srov. resp. žalm 117

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Zmrtvýchvstání Páně je v celém Písmu svatém Nového zákona nepředstížitelná událost. Všechna evangelia o něm obšírně referují. Zmrtvýchvstání je poslední a konečné zjevení Boha o vtěleném Ježíši Kristu z Nazareta: *To je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení* (Mt 3,17).

Apoštolové, učedníci a ženy byly umučeny a ukřižovány svého Mistra jako ochromeni a současně traumatizováni. Nebylo jednoduché je z tohoto šoku vysvobodit. Zmrtvýchvstalý Pán se musel opakovaně zjevit apoštolům, aby je přesvědčil, že skutečně žije.

Velikonoční kérygma⁽¹⁾ zmrtvýchvstání Páně bylo pro prvotní církev tak přesvědčující, že jednotliví evangelisté do popisu velikonočních událostí vklá-

dali své vlastní rysy. Dnes víme, že apoštol Matouš měl při sestavování svého evangelia před sebou písemné Markovo evangelium. Je zajímavé, že vložil do svého evangelia rysy, které v Markově zprávě nejsou. Jak tomu rozumět? K tomu říká známý a hluboce věřící teolog Rudolf Schnackenburg toto: „Dotvoření Markovy zprávy u Matouše je pro prvotní církev obohacením nauky o zmrtvýchvstání. Autor

se ptá méně na přesné okolnosti a vyzvedává spíše rozhodující událost, že Ukřižovaný byl Boží mocí vzkříšen z mrtvých (velikonoční kérygma). Prvotní církev tak činí tuto událost pro tehdejšího člověka názornější a pochopitelnější, vnáší do ní nové rysy, ale způsobem, který zachovává původní tajemství zmrtvýchvstání.“⁽²⁾

Naše víra nám říká: Naš Pán nás nezanechal jako sirotky, nýbrž seslal nám svého Ducha. Naš Pán a Mistr je živ, zde a nyní. Duch Svatý je trvalá přítomnost Zmrtvýchvstalého.

Apoštol Pavel říká: *Jste chrámem Ducha Svatého* (1 Kor 6,19). Jinými slovy to znamená: Zmrtvýchvstalý Pán je ve mně, žije ve mně! Jsme si toho vědomi? Bereme to jako reálnou psychologickou pravdu?

Zmrtvýchvstání Páně a velikonoční tajemství má tak pro každého jednotlivého křesťana velký a zásadní význam: Pán žije a žije ve mně! Tato pravda víry by měla působit tak, že je pro každého skutečným zdrojem radosti a vnitřního bezpečí v Bohu. V liturgii východní církve zůstalo tajemství zmrtvýchvstání až dodnes v intenzivnější a soustředěnější formě živé a prožívané: „Kristus vstal, on vprav-

dě vstal!“ Z toho se radujeme! Pán nám daruje milost hluboké velikonoční radosti, radosti, která každou jinou radost daleko překračuje.

Jestliže věříme v Pánovo zmrtvýchvstání a s radostí na ně myslíme, pak k tomu patří také to, že bereme v úvahu své vlastní zmrtvýchvstání. Vždyť život zde na zemi, to ještě není všechno! Každý člověk se narodil pro věčnost. Jako křesťané máme vysoké životní očekávání, které sahá až do věčnosti. Naš život smrti nekončí. To je naše křesťanská víra. Jako křesťané máme tu nejvelkolepější „vizi“ života.

Jestliže tomu skutečně věříme, že náš život trvá dále i po smrti, vidíme pak mnohé věci a události svého života ze zcela jiné perspektivy. Některé věci ztrácejí význam, některé se relativizují.

Je to, jako když horolezec vystoupí na vrchol a pak z této výšky pozoruje okolí. My lidé máme v životě cíle, kterých se snažíme dosáhnout. Některé takové cíle nás zaměstnávají po mnoho let. Je to dobré, když má člověk dobré cíle, o které usiluje. Nejdůležitější však je, aby dosáhl „cíle všech cílů“, totiž věčného života u Boha. Jinými slovy – aby přišel do nebe.

Ježíš jako *prvorozený z těch, kteří vstali z mrtvých*, odešel k Otcovi, aby nám připravil místo. A přijde, aby nás odvedl a aby-

Nevěřící Tomáš, klášter Santo Domingo de Silos, Španělsko

chom i my byli *tam, kde je On* (srov. Jan 14,2).

Proto se velice radujeme z toho, že Otec vzkřísil svého milovaného Syna, který z lásky k nám lidem položil svůj život. O této skutečnosti nám podávají shodně zprávu všichni čtyři evangelisté. Pro apoštoly bylo Pánovo zmrtvýchvstání něco jako vnitřní křídla, dalo jim odvahu, aby hlásali „radostnou zvěst“ o Ježíši Kristu všem lidem až do konce svého života. Jejich vzpomínky na dobu, kterou strávili společně s Ježíšem, byly osvětleny světlem jeho zmrtvýchvstání. To můžeme dobře sledovat na stránkách Písma svatého. Kristus vstal z mrtvých, on skutečně vstal a otevřel nám brány nebe.

Z-sks- 12/2005
přeložil -lš-

⁽¹⁾ hlásání evangelia

⁽²⁾ Die Neue Echte Bibel, Würzburg 1987, s. 285

URÁŽLIVÝ KRESLENÝ SERIÁL Z VELKÉ BRITÁNIE DO NĚMECKA

Urážlivý kreslený seriál „Popetown“, který zesměšňuje katolickou církev a jmenovitě papeže a který britští katolíci svými soustředěnými protesty nakonec v roce 2003 vyhostili z britských médií, hledá nyní uplatnění v Německu. Seriál představuje kardinály jako zkorumpované podnikatele a papeže jako excentrickou infantilní figurku. Nikdo si neumí představit, že by bylo možno podobně urážet islám nebo židovství.

Velikonoční tajemství

Velikonoční tajemství je možno pochopit jen tehdy, kdy uvážíme, že Ježíš Kristus umřel na kříži, aby nás vysvobodil z nadvlády Satana. Lidstvo zhřešilo v Adamovi a Evě. První muž a první žena se dopustili velké nevděčnosti, ačkoliv jim nechyběla přehojná milost, kterou měli vzhledem ke své nesmírné odpovědnosti. Pak lidstvo zhřešilo ve zvoleném národu tím, že zavrhlho Mesiáše a poslalo ho na kříž, a nyní hřeší dále lidstvo tím, že odmítá svého Boha.

Tragédie, která vzešla z prvního hříchu, je tak závažná, že lidstvo bylo otřeseno na celá tisíciletí a postrádalo božské světlo nezbytné k tomu, aby chápalo duchovní skutečnosti o svém původu a o svém cíli. Samo od sebe by lidstvo nikdy nedospělo k jasnému a jistému poznání, kdyby se mu Bůh sám nezjevil. Dědičný hřích uvrhl lidstvo do hluboké temnoty.

Aby zahnal tuto temnotu, sestoupil Boží Syn, Světlo světa, když se naplnil čas, do lůna nejbližšího Panny. Marii stvořila Boží láska jako nejkrásnější květ uprostřed vesmíru podle věčného plánu Božího Ducha. Její poslání spočívalo v tom, že byla nejen Spoluvykupitelkou, ale také dala tak těžce otřesenému vesmíru znovu rovnováhu, která byla narušena vzpourou Satana a jeho přívrženců. Její poslání Spoluvykupitelky ji předurčilo také k tomu, aby se stala Matkou Církve, kterou Kristus v bolestech a lásce založil a vysvobodil.

Kněží si musí být vždy vědomi, že musí ustavičně ve jménu Ježíše Krista a jeho Matky Marie zamítat zlé duchy do pekelné propasti, i když lidstvo setrvává ve své zaslepené nevěře. Maria musí ustavičně napravovat nečinnost pastýřů a drtit hlavu nebezpečnému Hadu. Svým křížem na Kalvárii triumfoval Kristus nad mocnostmi zla a zahájil osvobozování duší dobré vůle.

S křížem na Golgotě vystupuje Církev na výšinu spásy a vystupuje ze Satanova dýmu, kterým se Zlý i nyní snaží ji zamlžit a zatemnit. V tom jí pomáhá spoluúčast Panny Marie na tajemství Kříže jako jedinečné události dějin spásy a dějin lidského rodu.

Stařec Simeon jí bez příkras řekl: „Tento je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a na znamení, kterému se bude odporovat. Tak bude zjeveno smýšlení mnohých lidí. A tvou vlastní duši pronikne meč“ (Lk 2,34n). Tato strašná předpověď pronikala jako meč její duši po celý její život.

Na Kalvárii přinesla Maria nebeskému Otci čistou a svatou obětí Božího Beránka, svého Syna, a spolu s touto obětí obětovala i sebe samu. Svou přítomností a účastí vědomě přijímala jeho ukřižování, spolupracovala s Božským Synem na díle vykoupění, vrcholu lidských dějin.

V tomto dvojím obětním daru, který se obnovuje v každé mši svaté, se uskutečňuje také poslání, ke kterému je povolán každý kněz. Když kněz přináší nejsvětější obět, není už jen kněz, nýbrž obětuje se spolu s Kristem jako obětní beránek nebeskému Otci. I Maria musela pod křížem opakovat své první Staň se. Jako Kristus a s Kristem pronášela: „Otče, ne moje, ale tvá vůle ať se stane!“

Filippo Lippi (1457–1504): Ježíš se zjevuje své Matce, Monaco

Z MYŠLENEK MATKY SPERANZE

Můj Ježíši, dej ať moje duše vyjde ze sebe a vstoupí do Tebe. Dej mi milost, abych trpěla vždy ve spojení s Tebou a oslavovala svého Boha. Ať netoužím a nehledám nic jiného než Jeho. Ať nic jiného není hodno mé lásky, abych Ti nikdy nic neodmítla.

Ježíši, dej, ať se moje duše vždy raduje ze zkoušek, které mi posíláš, aby Tvoje krása, Tvoje láska zapalovaly mé srdce žhnoucím ohněm lásky. Pomáhej mi dosáhnout toho stupně svatosti, který ode mne žádáš. Dej, ať mohu spolupracovat na posvěcení duší.

Ježíši, dej, abych přijímala úzkosti, utrpení a bolesti jen ve spojení s Tebou, pro Tvoji slávu a za kněze na celém světě, které potkalo to neštěstí, že Tě urazili.

Můj Ježíši, nedovol, abych toužila po něčem jiném, co není Tvoje vůle. Dej mi milost, abych dokázala silně milovat kříž, abych v touze po posvěcení kněží se cítila šťastná, že vedu život usmířování, že miluji bolest, umrtvování a kříž, a abych po nich přímo toužila, protože touha po posvěcení duší, po utrpení a především po kříži byla předmětem Tvé lásky až k Tvé úplné sebeoběti.

Ježíši, Ty jsi tolik trpěl pro mě, až k smrti na kříži, tupený, hanobený, pokořovaný. Mohu Ti něco odepřít? Nemám hledat Tvoji slávu za každou cenu? A nemám být pro Tebe všechno, tak jak Ty jsi všechno pro mne? Ty víš, Ježíši, že toužím pouze milovat Tě a trpět s Tebou. Mou jedinou touhou je Tvoje sláva.

tější obět, není už jen kněz, nýbrž obětuje se spolu s Kristem jako obětní beránek nebeskému Otci. I Maria musela pod křížem opakovat své první Staň se. Jako Kristus a s Kristem pronášela: „Otče, ne moje, ale tvá vůle ať se stane!“

Tak přinesla Maria největší důkaz své lásky a obětovala spolu se životem toho, kterého nejvíce milovala, i svůj vlastní život. Jaký je to příklad pro kněze! Kněz

zí musí ustavičně cítit pobídku, aby se v dokonalém sjednocení s Kristem a jeho Matkou denně zcela obětoval Bohu a zřekli se svého já.

Maria má na eucharistickém tajemství stejnou spoluúčast jako na tajemství vtělení. Tak řekl Kristus Ottaviovi Michelini: „Já budu vždy žít z její lidské přirozenosti a ona bude žít z mé božské přirozenosti. Z živého vztahu mezi trojjediným Bohem a mojí Matkou vycházejí vznešené, jedinečné a neopakovatelné skutečnosti:

- Její mateřství je spojeno s jejím panenstvím.
- Má moc nad peklém, které nakonec zcela porazí. Lidé ve své prostoduché temnotě nepoznávají moc mé Matky, která je i jejich Matkou. Neslyší její mateřská varování.

Kdyby se lidé chtěli s lítostí obrátit k ní a prosili ji, mohli by zadržet a odvrátit lavinu, která je nyní ohrožuje. Žijí, jako by nebylo Boha a mé Matky. Kdyby to pochopili a jednali podle toho, jak mnohého zla by mohli být ušetřeni jednotlivci i celé národy!“⁽¹⁾

Z-sks- 12/2005 přeložil -lš-

⁽¹⁾ Lidstvo na prahu osvobození, Parvis-Verlag 1997, s. 83n

Ze smrti k životu

Adolf Retté

Příští rok tomu bude 100 let, co se v Paříži poprvé objevila kniha se sugestivním titulem: *Od ďábla k Bohu*. Její autor Adolf Retté v ní vypráví o svém obrácení ke katolicismu. Tato kniha měla velký úspěch. Je to klasický příklad působení Božího milosrdenství. Mnoho lidí v ní našlo osvícení a odvahu pro svůj vlastní duchovní zápas.

Adolf Retté se narodil 25. června 1863 v Paříži a ve svém dětství nepoznal teplo domova a rodiny. Jeho otec žil jako vychovatel dětí jedné velkoknížecí rodiny v Rusku. Matka žila v zajetí svého hudebního umění a starala se o své dítě jen podle nálady, aby si na něm vyzkoušela různé protichůdné výchovné metody. Dítě bylo pokřtěno jen na naléhavé prosby své zbožné katolické babičky. Děd, rektor univerzity v Lutychu, byl naopak zapřísnělý nepřítel církve a náboženství a stavěl se rozhodně proti jakémukoliv náboženské výchově svého vnuka.

Adolf byl zasněný, lehce ovlivnitelné dítě, dychtivé po životě, ale se sklonem spíše k samotě. Ve čtrnácti letech byl poslán do internátu. Otec chtěl, aby se mu dostalo protestantské výchovy. Mladý muž zde získal jen vágní pojem o náboženství a víře v Boha a výsledkem byl odpor proti křesťanství. V osmnácti letech se zavázal k pětileté službě v armádě. Vojenský život ho naučil ovládat svou panovačnou povahu, ale znamenal jeho příklon k výstřednímu způsobu života. Když mu jeden přítel navrhl: „Pojď, půjdeme za svým potěšením!“, zvolal: „Nepůjdeme, ale poběžíme!“ Po skončení vojenské služby začala jeho literární kariéra. Byl nadšeným ctitelem přírody, především lesů a přiklonil se k panteismu (Bůh a příroda jsou totéž).

„Věda nemůže nic vysvětlit...“

V roce 1894 se zamiloval do věřící a slušné dívky, kterou přinutil k civilnímu sňatku, protože pokládal za pokrytecké zaji-

mat se o požehnání církve, ve kterou nevěřil. I když svou ženu miloval, choval se násilnický a byl nevěrným manželem. Jednoho dne se jeho ženě podařilo dát stranou trochu peněz, které měl na nákup knih, aby si mohla pořídit nutné oblečení. Když se o tom dověděl, požadoval okamžité vrácení peněz. Když to odmítla, násilím jí peníze vyrval a začal žít s ženou pochybné pověsti. Jako oběť mnoha podobných scén paní Retté předčasně zemřela. Adolf pak žil bez sňatku se ženou známou pro svou nemravnost, která rozhazovala jeho příjem, což vedlo k častým roztržkám. Vyrzdel s ní jen díky její panovačnosti, se kterou ovlá-

dala jeho zvrácenou povahu. Byl stále zasmušilejší a protivnější, ale natolik zbabělý, že nedokázal tento svazek ukončit.

Protože se stal ateistou, byl posedlý myšlenkou, že musí promlouvat církev. Jednoho večera ve Fontainebleau vychvaloval před třicítkou dělníků jako nemezený pokrok vědy, že nakonec všechno vysvětlí, a skončil výzvou: „Válku kněžím!“ Při východu ho zastavili tři posluchači, vzali ho stranou a jeden z nich se zeptal: „My víme, že žádný Bůh není. Ale protože svět nikdo nestvořil, chtěli bychom vědět, jak to všechno vlastně začalo. Věda přeče o tom musí něco vědět.“ Retté mohl své posluchače opít nesrozumitelným přívalem slov. Ale upřímnost těchto obyčejných lidí ho dojala. „Měl bych výčitky svědomí, kdybych je podvedl,“ napsal později. „Věda nemůže vysvětlit, jak začal svět,“ řekl jsem jim. Ale tato otázka mu začala vrtat hlavou. Příští noc nemohl spát a ráno si řekl: *A co, když Bůh přeče existuje?* (Za sto let od tohoto přiznání bezmoc-

nosti udělala věda velké pokroky, ale čím dále proniká, tím větší jsou těžkosti, na které naráží, a na onu zásadní otázku nedokáže odpovědět.)

Vášnivý odpor k náboženství

Tu začalo pro Adolfa nepokojné období hledání nějakého přesvědčení, které by mohlo utišit neklid jeho srdce. Již v mládí ho sváděla anarchie. *Povalme všechno na zem, Boha, rodinu, vlastnictví, zákony, tradici. Pak si všichni lidé padnou do náruče a každý si vezme ze společných statků země tolik, kolik bude potřebovat. Tak budou v trvalém svátku všichni spokojeni a solidárně žít.* Ale po důkladnější úvaze napsal: *Kdo nemá žádnou víru, toho může nějakou dobu přitahovat velkorysá a poetické iluze anarchistické nauky. Ale brzy bude muset poznat, že taková společnost, jakou si anarchisté přejí, může přežít jen tehdy, když všechny lidské schopnosti budou moci zachovat mezi sebou rovnováhu.* Zkušenost ho však poučila, že je obtížné, ne-li nemožné jen lidskými silami překonat otroctví hněvu, rozkoše a pýchy.

Ve svém vášnivém protináboženském zaujetí se často rouhal. Měl obzvláštní radost, když mohl zesměšňovat život Ježíše Krista, kterého nazýval „Galilejský“. Paradoxně se vnitřně velice rozhořčoval nad pronásledováním řeholních společností a nad příkořím, kterému byla vystavena církev. Ale jeho odpor ke křesťanství byl tak velký, že nechtěl své vnitřní pocity v této věci vyslovit nahlas. Nakonec se zklamaný stáhl do samoty. Doma se projevoval jako zádumčivý, protivný a neklidný. Žena, se kterou žil, ho svými podvody a ustavičnými spory přiváděla k zoufalství. Když tu a tam pohlédl do své duše, jevila se mu tak špinavá a odporná jako nějaká odpadní stoka. Pociťoval nezbytnost vyššího ideálu. Obrátil pozornost ke Kantovi, ale jeho voluntaristická morálka⁽¹⁾ ho zklamala. Začal se zabývat buddhismem, ale brzy toho nechal.

Adolf Retté s otcem Guyotem v benediktinském klášteře Ligugé

Jestliže existuje Bůh, je to pro mě velká šance!

Jednou v červnu 1905 četl Dantovy verše o jásohu věřících v očistci, kteří si byli jisti, že po spravedlivém pokání budou přijati do ráje, a světlo mu jasné světlilo. Viděl své neřesti jako ropuchy v marastu svého srdce a pociťoval současně silné výčitky svědomí i nepopsatelnou radost. *Že by katolická víra měla pravdu, když říká, že hříšník, který lituje a přijme na sebe pokání za své viny, zaslouží si nebe? Mohl bych se očistit od svých vin a být zachráněn? Ale to pak znamená, že Bůh existuje! Jestliže Bůh existuje, jaká je to pro mě šance!* Ale brzy nato se ozval podvodný hlas, který mu našeptával: *To všechno je jen literatura. Víš přece, že katolicismus je červivá pohádka...* Vrátil se domů. Svě hádavé družce neodpověděl ani slovo. Byla z toho celá zmatená. Ale ten den odpoledne, když se mu jeden přítel svěřil se svými náboženskými starostmi, tropil si Adolf posměch z katolického náboženství a urážel pohrdavými slovy Pannu Marii. Záhy nato si s hrůzou uvědomil, že zlý duch ho nutí mluvit proti jeho vlastnímu svědomí. Neodvážil se však vzít zpět slova, která už řekl svému příteli.

Další den při procházce nechal hlavou procházet všechny bludy, kterým zatím věřil. Všechno se v něm navzájem sráželo a on zvolal: *Co mi zbývá?* Vnitřní hlas mu odpověděl: *Bůh!* Opřel se o kmen jednoho dubu a přemýšlel dále: *Proč jsme postaveni na tento svět? Stovka náboženství se pokouší dát na to odpověď. Mění se podle okolností a také podle lidské nálady. V této nestálosti zůstala jen katolická církev bez proměny a to už trvá 1900 let. Když se církev nezměnila, musí to mít nadlidský základ, protože lidstvo ponechané samo sobě podléhá stále změnám. Kromě toho její příkazy jsou uzdravující, a kdybychom je všichni zachovávali, velice by nám to prospělo. Církev musí vlastnit útěšnou a zabraňující pravdu.*

Bůh tedy existuje! Adolf padl poprvé po patnácti letech na kolena a modlil se: *Bože, ty který existuješ, přijď mi na pomoc!*

Právě v tu chvíli procházel kolem starší kněz a četl ve svém breviáři. Retté slyšel, jak vyslovuje slova: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.* Adolf si stále tato slova opakoval. *Při každé příležitosti jsem se modlil k Bohu, když jsem pocítil morální bolest nebo materiální nouzi. Mohu potvrdit: nikdy se nestalo, abych nebyl vyslyšen. Nestalo se vždy to, co jsem čekával, ale vždy to bylo k mému blahu.*

Existuje svobodná vůle

Jestliže je i pro křesťany obtížné setrvat ve stavu milosti a odporovat pokušením, co má říct člověk, který je na cestě obrácení, ale nemá ještě k dispozici ani svátost pokání, ani Eucharistii. Adolf udělal ve svém duchovním boji zkušenost: rozlišuje tři druhy myšlenek ve své duši. Nejdříve své vlastní myšlenky. To jsou *úvahy, při kterých člověk mluví sám se sebou a rozhoduje se pro a proti.* Pak je tu *vnitřní hlas, který potěší nebo zanechá smutným podle toho, zda pochází od dobrého, nebo zlého ducha. Žádná teorie o původu člověka nemůže tento fenomén vysvětlit. Pak si člověk uvědomuje, že existuje svobodná vůle. Duši je*

ABDUL RAHMÁN NA SVOBODĚ

40letý Afghánc Abdul Rahmán přijal před 16 lety křesťanství. Žil asi devět roků v Německu. V roce 2002 se vrátil do vlasti, aby se postaral o své děti. Rodinní příslušníci ho udali, že odpadl od islámu. Jako odpadlík nemá právo své děti vychovávat, protože ty jsou podle jeho původního vyznání muslimské. Podle islámského práva může být odsouzen k trestu smrti. Ten mu skutečně hrozil, ale pod vlivem mezinárodního tlaku byl nakonec prohlášen za duševně chorého a propuštěn. Po propuštění musel být ukryván na tajném místě, aby se nestal obětí radikálních muslimů, kteří proti jeho propuštění masově protestují a trvají na tom, aby byl potrestán za urážku islámu. Proti jeho potrestání protestoval také papež Benedikt XVI. Abdul Rahmán požádal o azyl na Západě. Itálie mu azyl poskytla a Abdul Rahmán po příjezdu do Itálie projevil papeži svou vděčnost.

Afghánská ústava sice hovoří o svobodě náboženství, ale současně přiznává nejvyšší prioritu právu šaria, které vylučuje svobodu volbu náboženství a připouští jedině islám. Islám je podle tohoto práva všezahrnující závazný společenský řád.

Adolf Retté

v tomto konfliktu zcela ponecháváno rozhodnutí, zda se přikloní na tu či onu stranu.

Vnuknutí, která přicházejí od ďábla, zanechávají v duši temno, zmatek a neklid a pokušení, která ponoukají k nedůvěře, zanechávají člověka bez naděje a bez lásky, smutného, zmateného a líného, jako by byl odříznut od svého Stvořitele a Pána. Ďábel namlouval Adolfovi: *Když Bůh dopouští, abys byl uvězněn v bezúčelnosti, pak jen proto, že od něho nesmíš nic očekávat. Hříchy tvého ražení není možno vykoupit. Vrať se ke svým zlovykům. Když tě Bůh odsuzuje a tvůj život se stal ustavičným trápením, to nejlepší, co můžeš udělat, je utéci se ke smr-*

*ti. Zachovej se jako muž, zahod všechno a skoč do temna. Dobrý anděl ho naopak těšil, dodával mu odvahy a síly a dobrá vnuknutí: *Boží milosrdenství je nekonečné vůči každému, kdo lituje. Doufej a modli se. Přijmi statečně tuto zkoušku, je nezbytná. Jdi, pokaž se, nic se neboj, budeš vyslyšen.* Pod tímto blahodárným vlivem Retté cítil, jak se jeho důvěra opět probouzí. *V tom okamžiku se dostavil velký mír, myslel jsem s velkou něžností na Boha a začal jsem se modlit.**

Nemohu, mám strach

Při jedné procházce v lese u Fontainebleau spatřil na jedné skále sošku Panny Marie a před ní místo k pokleknutí. Bez váhání se vyšplhal na skálu a modlil se vroucně k Panně Marii: *Ty, kterou jsem ještě nikdy nevolal, pros svého božského Syna, aby mi naznačil, co musím udělat.* Něžný hlas mu odpověděl v hloubi srdce: *Jdi za knězem, vyzpovídej se a vrať se do církve.* Při této vyhlídce se zachvěl: *Nemohu, bojím se při té představě.*

V té době se Adolf rozešel se svou družkou. Brzy ho ďábel znovu přepadl a připomínal mu spoustu jeho rouhavých knih a článků, aby ho přivedl k zoufalství. Jednou večer, vyčerpan tímto duchovním bojem, lehl si Adolf na lůžko a nemohl usnout. Při dalším zápasu s ďáblem se celý zpotil. *Najednou jsem uslyšel hlas, přísahám to při své věčné spáse, známý něžný hlas, který ve mně volal: „Bůh, Bůh je zde!“ Zasažen milostí jako bleskem padl jsem na kolena a ve stejné minutě jsem věřil, že vidím ve svém nitru obraz ukřižovaného Ježíše Krista, který se na mě usmívá s nevýslovnou něžností a nepopsatelným výrazem milosrdenství. Do mé duše vstoupil velký pokoj. Již příští ráno jsem se vrátil k sošce Panny Marie, abych jí poděkoval.*

Potěšující úsměv

Brzy nato odejel do Paříže a prosil jednoho přítele, aby mu jmenoval nějakého kněze. Ten

Modlitba ke Královně andělů, Přemožitelce Satana

ho odkázal na faráře ve farnosti Saint-Sulpice, který ho přijal ještě týž den. *Prostota jeho pozdravu mě naplnila velkou důvěrou, takže jsem neměl žádné těžkosti při líčení svého života. Pak jsem se plný úzkosti zeptal: „Myslíte si, pane faráři, že mohu být ještě zachráněn?“ Jeho obličej se rozzářil dobrotivým úsměvem: „Milý příteli, věc je již ze tří čtvrtin vyřízena. Litujete. Proléváte slzy pro své hříchy. Buďte si jist, že je tam nahoře vyslyšeli. Mně nezbyvá, než abych vás poučil o základních pravdách naší svaté víry. Za několik dnů můžete vykonat generální zpověď a přistoupit k svatému přijímání. Uvidíte, že všechno půjde dobře.“ Byl jsem celý zmatený, protože jsem měl představu, že to bude trvat celé měsíce, než budu moci přistoupit ke svátostem. Farář nakonec řekl: „Poděkujte blahoslavené Panně Marii!“*

Po skončení rozhovoru řekl kněz svému kajcíníkovi: „Jděte v pokoji, milý synu. Důvěrujte a modlete se. V tom spočívá všechno!“ Adolf byl šťastný, že učinil správné rozhodnutí. *Kdo by to byl řekl, že to bude tak jednoduché! Nyní se musím nechat vést, pomyslel jsem si, když jsem večer uléhal. Jaká úleva!... A Ty, Matko Boží, zcela se odevzdávám do Tvých rukou. Pak jsem udělal velké znamení kříže, spal jsem tak pokojným spánkem jak už dávno ne.*

Setba, která se rozvíjí

Druhý den se Adolf věnoval studiu katechismu a sestavil si přehled svých hříchů, jejichž počet a tíha ho vyděsily. Uklidnila ho však myšlenka, že se brzy zbaví této špíny. *Cítil jsem, že mnou proniká uzdravující lítost. Byla to směs hanby nad pochybeními a bodající lítosti, že jsem tolik let pomáhal přibíjet Beránka na kříž.*

V den stanovený pro svatou zpověď vyhledal Adolf kněze, který ho poučil. *V míře, v jaké jsem přiznával své viny, zdálo se mi, že sám Pán je přítomen. Zdálo se mi, že vytrhává něžnou, ale současně svrchovanou rukou z mé duše všechny hříchy a mění je v pou-*

Slavná Královno nebes, nejvyšší Paní andělů, Ty jsi od počátku od Boha obdržela moc a poslání rozdrtit hlavu pekelného hada. Prosíme Tě pokorně, sešli své nebeské šiky, aby na Tvůj příkaz a z Tvé moci pronásledovaly zlé duchy, všude proti nim bojovaly, zmařily jejich úklady a svrhly je do propasti.

Slavná Matko Boží, pošli své neporazitelné vojsko také do boje proti vyslancům pekla mezi lidmi. Znič plány bezbožníků, pokoř všechny, kteří chtějí zlo. Vypros jim milost poznání a obrácení, aby vzdávali zde na zemi chválu trojjedinému Bohu i Tobě. Dopomáhej všude k vítězství pravdě a právu.

Mocná ochránkyně, svými planoucími duchy ochraňuj na celé zemi Boží svatyně a stánky milosti!

Střež skrze ně všechny svaté chrámy a posvátná místa, osoby a předměty, zvláště pak Nejsvětější Svátost oltářní před každým znesvěcením a zničením. Ty, která jsi naše útočiště a naše milá Paní! Prosíme Tě v důvěře, že tak můžeš snadno učinit. Andělé, Tvoji služebníci, čekají na každý Tvůj pokyn, aby ho s horoucí touhou vyplnili.

Nebeská Matko, chraň i náš majetek a naše obydlí před úklady viditelných i neviditelných nepřátel. Dej, ať v nich vládne svatí andělé a panuje odevzdanost, pokoj a radost Ducha Svatého. Kdo je jako Bůh? Kdo je jako Ty, Maria, Královno andělů a Přemožitelko Satana?

Dobrá a něžná Matko Maria, neposkvřená Nevěsto Krále čistých duchů, na jeho tvář ustavičně patří, Ty budeš vždy naše naděje, naše ochrana a naše sláva! Svatý Michaeli, archanděli, braň a ochraňuj nás! Amen.

*Modlitba, kterou doporučil Pán Ježíš
Barbaře Weigandové ke každodenní modlitbě.
Z-sks-přeložil -lš-*

hý prach. Současně jsem cítil, jak se moje duše, utlačovaná hříchy, narovnává a jak opět zaujímá správnou pozici. Když jsem skončil a kněz nade mnou vyslovil rozhršení, zvedl jsem se. Otevřel svou náruč a se slzami v očích mě přitiskl sobě. Byli jsme oba hluboce dojatí. Několik minut jsme si povídali a pak jsem odešel. Jako okřídlený jsem vyběhl na ulici. Řekl jsem si: - Bylo mi odpuštěno. Jaké štěstí! - Zdálo se mi, jako bych byl o mnoho let mladší. Příští ráno jsem se připravoval na svaté přijímání. Obdržel jsem dar velké radosti a žasl jsem, do jaké míry byly překonány všechny překážky. V míře, v jaké se okamžik svatého přijímání blížil, pociťoval jsem stále více, jak mě klanění přímo povznáší. Ani nejrafinovanější smyslové radosti ani duchovní opojení uměním a poezií nedosahují takové extáze, do jaké uvádí Bůh duši, se kterou se spojuje. Při dikičnění jsem zakoušel zářící pokoj, který mě zce-

la opanoval. Nacházíme se v roce 1906, Adolf má 43 let.

Ukazovat Boha

Každé obrácení je jedinečná událost. V případě Adolfa Retté nabrala vláda neřestí takových rozměrů, že se zlo jeví jako nevyčísitelné. Jeho případ je mimořádným důkazem nekonečného Božího milosrdenství a všemohoucnosti jeho milosti. Dokazuje všeobecný charakter Kristova vykoupění, ve kterém všichni, i ti největší hříšníci, mohou najít spásu a pokoj. Svatý Benedikt nás povzbuzuje, abychom nikdy nepochybovali o Božím milosrdenství. Neboť Pán říká ve své dobrotě: *Nemám zalíbení ve smrti hříšníka, nýbrž v tom, aby se obrátil a byl živ* (Ez 18,23). Cesta Adolfa Retté vedla od bludu k pravdě, od hříchu ke stavu milosti, od rouhání k modlitbě.

Brzy po svém prvním svatém přijímání stáhl se Adolf do samo-

ty a trávil čas v modlitbě a psaní knihy *Od dábla k Bohu*. Byl to počátek činnosti, kterou charakterizoval takto: *Ukázat mým současníkům Boha*. Od roku 1907 do své smrti v roce 1930 napsal asi dvacet knih, ve kterých zve čtenáře, aby pod Božím pohledem žili ve velkodušném spojení s Kristem v jeho umučení. On sám čerpal sílu od Ježíše skrytého v Hostii: *Svatá Eucharistie, jak velice by měli litovat ti, kteří tě neznají nebo špatně chápou tvé přednosti! Já sám vím, že jsi pro mne zdrojem všeho dobra, studnicí naděje a síly, ze které můžu ve dnech smutku a únavy čerpat útěchu a radost*. Aby dal najevo svou lásku k Matce Boží a své spojení s Církví, nacházel prostá a ze srdce vycházející slova. Jeho díla vyvolala mnoho písemných ohlasů, které dostával, a nescíslné množství lidí našlo díky nim svou cestu k Bohu a do nebe. Jeho obrácení mělo skutečně apoštolský charakter, protože naše spása je opravdu zřejmá, jen když pracujeme na spáse druhých.

Po bouřlivém životě bylo nutné nastoupit cestu ustavičného odříkání a sebekázně. Jen tak je možno zachovat věrnost evangeliu. Adolf byl vždy fyzicky slabý a mnoho trpěl. *V sedmdesáti letech jsem byl opotřebovaný muž, který mnoho vytrpěl a velice mnoho pracoval a nyní je na ústupu. Kromě toho splácím účet za nezřízenost bláznivého mládí.*

Zemřel v Beaune 8. prosince 1930 na svátek Neposkvřeného početí Panny Marie. Jeho náhrobek nese nápis ze žalmu 170: *V Tebe, Pane, jsem doufal*. Tato naděje nebyla zklamána. Modleme se k svatému Josefu, aby nás z bouřlivých vln našeho života přivedl do přístavu věčné blaženosti.

*Z Okružního listu
a s laskavým svolením opatství
sv. Josefa z Clairveaux
přeložil -lš-*

⁽¹⁾ Voluntarismus odmítá rozumné poznání a zdůvodnění a všechno podřizuje jen vůli.

Kázání Řehoře Nysanského

Když nyní projasněná noc spojila zář pochodní s paprsky ranního slunce a proměnila je v den bez přestání, který už není rozdělen žádným soumrakem, snažme se pochopit smysl pro rockových slov, která volají: **Toto je den, který učinil Pán** (Ž 117,24), který už nám nepřináší těžkou a namáhavou práci, nýbrž radost, veselí a jáсот: **radujme se a veselme se z něho** (tamt.).

Ó, vznešená zpráva, ó radostný příkaz! Kdo by váhal vyslechnout takové oznámení, uposlechnout takové nařízení? „Radost“, zní příkaz, „jáсот“, zní úkol. Ruší odsouzení pro hřích a proměňují utrpení v radost.

Tak zní slova moudrosti: *V den radosti zapomínáme na utrpení* (Sir 11,25). Tento den potvrdil zapomenutí na naše první odsouzení, ba co více, jeho zrušení, nejen zapomenutí!

Tehdy se uskutečnil porod v bolesti (srov. Gn 3,16n), dnes došlo k porodu bez bolesti.

Tehdy jsme se rodili jako tělo z těla, dnes je to zplození ducha z Ducha.

Tehdy jsme byli svrženi z nebe na zem, dnes nás ten, který je nad nebesy, učinil nebeskými.

Tehdy zavládla skrze hřích smrt, dnes se nám nabízí v záměnu za spravedlnost život.

Tehdy jeden jediný otevřel všem přístup ke smrti, nyní naopak jeden jediný nás uvádí do života.

Tehdy jsme skrze smrt ztratili život, nyní nás Život pozvedá ze smrti.

Tehdy jsme se ze studu skrývali za fíkový list, nyní se živíme ze slávy stromu Života.

Tehdy jsme byli pro neposlušnost vyhnáni z ráje, nyní máme skrze víru přístup do nebe. Nyní je nám plod ze stromu života zpřístupněn k bezmeznému požívání.

Nyní napájí nebeský pramen, který se rozděluje do čtyř proudů evangelií, celou tvář Církve a napájí také brázdy naší du-

še, které přijímají semeno Rozsévače a naplňují se klíčovými ctnostmi.

Co tedy máme podle těchto podnětů ještě udělat? Co jiného než napodobit prorokovy hory a pahorky! Protože stojí psáno: *Hory, proč poskakujete jako berani, pahorky, proč skáčete jako jehňata?* (Ž 114,4). Nuže, dejme průchod svému veselí! Radujme se v Pánu, který zničil moc nepřitele a vztyčil nad námi velký znak kříže jako znamení svrženého protivníka.

Proto zajásáme! K slávě vítězství patří jáсот, který pozvedá vítěze nad poražené. Když byl zničen řád, pod který nás pokoril nepřítel, a s ním i sám Odpuřce, který drží ve své moci demony, byl svržen do nicoty, můžeme zvolat: *Velký je Bůh a Pán* (Ž 94,3) *a veliký král nad celou dobrotou* (Ž 65,12) a vede nás ke kůrům naplněným božským Duchem v Ježíši Kristu, kterému patří sláva na věky věků

*GNO IX, I Utrpení 1992,
s. 309-311
Z -sks-přeložil -lš-*

Pius XII. nechtěl mlčící biskupy

Renomovaný německý historik Hubert Wolf se pokouší zjistit, jaké zkušenosti z doby, kdy byl Eugenio Pacelli vatikánským nunciem v Německu, ovlivňovaly jeho pozdější pontifikát. Pacelli přijal v Německu závažný diplomatický úkol, a to v té nejobtížnější době. Byl si toho vědom a postupoval velice kompetentně.

Později jako papež měl velké sympatie k Německu, ale některé okolnosti chápal jen obtížně. Právě velké kulturní rozdíly mezi jeho a německou mentalitou byly pro něho největší výzvou. Pacelli posuzoval skepticky německé biskupy, kteří studovali jen na německých státních fakultách a byli ovlivněni moderním vědeckým duchem. Pracovali pak jako „státní biskupové“.

Ideálním typem pro Pacelliho byl biskup, který studuje na římské Gregoriáně. Neměl vůbec pochopení pro německou „univerzitní teologii“, která mu zůstala zcela cizí. Zastával názor, že co je normou v církvi, musí být normou i v Německu. Proto systematicky doporučoval Piu XI. jako biskupské kandidáty ty, kteří studovali v Římě nebo alespoň u jezuitů.

Neměl rád na biskupském stolci ty, kteří jen přikyvují, nýbrž chtěl mít biskupy takové, kteří mají jasno v politických otázkách. Tak navrhl pro Eichstätt biskupa Konráda von Preysinga.

To byl opak biskupa Bertrama. Nejednal jako státní biskup, dělal svou vlastní politiku a nehledal za každou cenu mír se státem. Pacelli nesympatizoval s biskupy, kteří posílali Vůdci gratulace k narozeninám, nýbrž s těmi, kteří ovlivňovali pozitivně veřejnost a také veřejně vystupovali. Takový byl právě Preysing. Preysingovi také napsal papež v roce 1941 památný dopis, ve kterém chválí tři kázání biskupa von Galena. Galen začal ze své kazatelny frontální útok proti Hitlerovu režimu. Proto také jako papež trval Pacelli na tom, aby biskupové nemlčeli jako Bertram, a chválil Preysinga a Galena. Říkal, že by sám rád takto mluvil, jako oni, ale „naš úřad nám ukládá, že takto mluvit nemůžeme“.

Pacelli poslal jako nuncius z Německa několik tisíc zpráv. Berlínská nunciatura byla překládkovou stanicí světové politiky. Posílala informace o Rusku, o palestinské otázce, o židovském státu.

Nejpozději do konce tohoto roku má být otevřen celý vatikánský archiv, který odhalí všechno. Dovíme se pak mnoho nového o rakouském „anšlusu“, španělské občanské válce, o sudetské otázce a především o italském fašismu. Podle Huberta Wolfa získáme o době války ještě zcela jiný obraz.

Podle Kath-net

MÉDIA VÝRAZNĚ OVLIVŇUJÍ SEXUÁLNÍ CHOVÁNÍ MLÁDEŽE

Média ovlivňují sexuální chování mládeže minimálně stejně významně jako náboženství. Je to výsledkem studie, kterou provedl v USA magazín „Zdraví dospívajících“. Vědci podrobili šetření 264 médií, pokud jde o jejich sexuální obsah, a 1011 mladých lidí mezi 12 a 15 lety. Podle výsledků mládež, která sleduje tato média, tíhne k tomu, být sexuálně aktivní. Média představují sexuální chování jako bezrizikové, jako styk mezi nemanželskými dvojicemi a bez ochranných prostředků. Na 54 % mladých, kteří byli vystaveni vlivu těchto médií, změnili své sexuální postoje a 33 % i své sexuální chování. Autoři studie požadují od médií, aby respektovala tyto výsledky a napomáhala naopak poklesu sexuální aktivity mládeže. Každoročně je v USA 1 milion dívek v pubertě těhotných a končí na potratových klinikách. AIDS je u mladých ve věku 15-24 let šestou nejčastější příčinou úmrtí.

Pravost Golgoty je nesporná

Místo uctívané od dob Konstantinových až dodnes

„Nový Jeruzalém“ na Golgotě

Spolu s obrácením císaře Konstantina došlo k velkému zvratu ve světových dějinách. Křesťanství se stalo státním náboženstvím. Na prvním ekumenickém koncilu v Niceji roku 325 navrhl jeruzalémský biskup Makarius novému panovníkovi, aby zbořil pohanský chrám a vrátil svatému městu místo ukřižování a svatý Kristův hrob. Císař souhlasil. Současně rozhodl, že na těchto místech vybuduje důstojný Boží chrám, „nový Jeruzalém“.

První část spočívala ve velkému mauzoleu postaveném v římském slohu nad Svatým hrobem. Druhou část tvořilo vnitřní atrium zahrady Josefa z Arimatie.

V jižním rohu leží svatá golgotská skála. Je to čtyřúhelníkový blok pět metrů nad podlahou chrámu. Na něm stojí zlatem a drahokamy vyzdobený votivní kříž.

Třetí částí sakrálních staveb je pětিলodní bazilika, tzv. martyrium. Slavnostní posvěcení se konalo 21. srpna 335.

Poutníci navštěvují Golgotu

Zpráva o tom se rozšířila rychlostí větru. I přes namáhavou cestu a četná nebezpečí sáhlo mnoho poutníků po poutnické holi. Měli v srdci jen jedno přání: na vlastní oči spatřit místa, kde se odehrály spásné události, a ujistit se o vykoupení.

Jednou z nich je římská aristokratka Pavla se svou dcerou Eustochií. Jejich průvodce a duchovní přítel Jeroným, který se mezitím v Palestině usadil, je uchvácen nadšením poutnice Pavly, která se nemůže odtrhnout od svatých míst chrámu Božího hrobu: „Před Křížem se vrhla na kolena a mod-

lila se, jako by ještě viděla na kříži Pána.“

Na jaře 381 dorazila na palestinské pobřeží „ze svatě zvědavosti“ jedna abatyše jménem Aetheria. Tři roky putovala po stopách Ježíšových. Její popis velkopáteční liturgie z roku 3383

Golgota

potvrzuje, že golgotská skála v této Konstantinově stavbě na její západní straně je volně přístupná: „Jakmile nastala šestá hodina, jde se ke kříži, ať už prší nebo svítí slunce, protože je na otevřeném prostranství.“⁽¹⁾

Orientačním bodem, podle kterého se řídí průběh liturgie

ke slavnosti, je zlatem a drahokamy vyzdobený kříž. Císař Theodosius II. ho dal umístit na místo poprav na golgotském návrší.⁽²⁾

Golgota jako jeviště válečných událostí

20. května 614 obsadili Svatou zemi Peršané. Chrám Svatého hrobu lehl v plamenech. Drahocenná relikvie kříže se stala kořistí nepřátel církve. Jejich vláda v Palestině trvala 15 let. Vnitřní zmatky v jejich vlasti umožnily císaři Herakliovi nepříteli 30. března 630 na hlavu porazit. Již za dva roky dal císař „Svatý kříž“ slavnostně vnést do Jeruzaléma.

V roce 635 však padl Damašek do arabských rukou. Za tři roky nato vtáhl kalif Omar s velkým průvodem do Jeruzaléma, aby zde přijal osobně kapitulaci obyvatel. Arabští okupanti však ušetřili chrám na Golgotě a u Svatého hrobu. Ani poutě nebyly přerušeny.

Jedním z prvních poutníků této nové éry byl biskup Arkulf z Périgueux. Kolem roku 670 spěchal do Jeruzaléma. Na

Golgotě spatřil kapli. V ní byl vystaven velký stříbrný kříž. V kryptě se slavila mše svatá za zemřelé.

Mezitím strhli v Egyptě na sebe moc fatimité a rozšířili své panství do Palestiny. 24. května 969 byl v chrámě založen požár. Kopule se zřítily. Patriarcha zahynul v plamenech.

Šílenství propadly kalif Abu Ali el Hakim přísně zakázal poutě do Svaté země. Všechny kříže dal spálit. 28. září byl na jeho rozkaz celý chrám zrušen.

Další zprávy o znesvěcení svatých míst jsou z roku 1070 po dobytí Svaté země Turky.

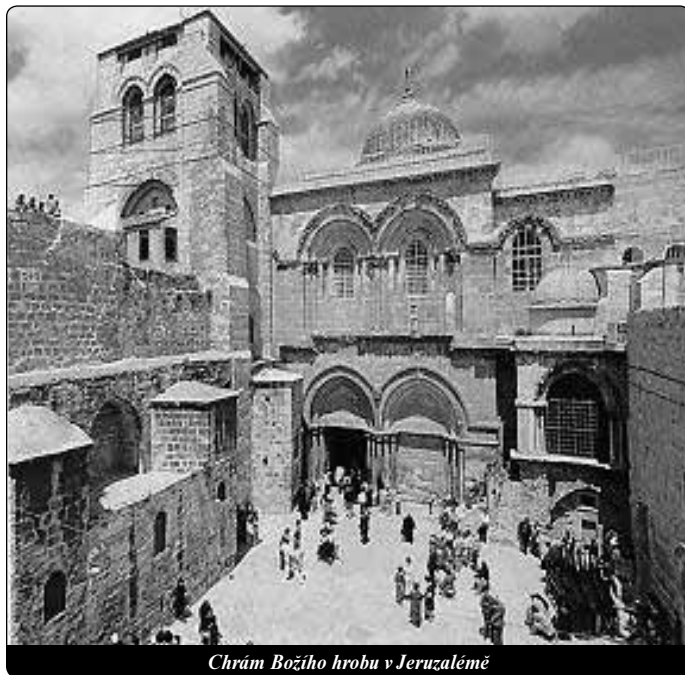
27. listopadu vyzval papež Urban II. rytíře a knížata k osvobození Jeruzaléma z muslimské nadvlády. Poprvé se zrodila idea ozbrojené pouti.

15. června 1099 dobyli křižáci Jeruzalém. Má zde být postavena nová skvostná katedrála nikoliv na pravouhlej půdorysu, nýbrž ve tvaru kříže. Boží hrob a Golgotu umístil franský stavitel pod jednu střechu. Posvěcení se konalo 15. června 1149 v padesátém výročí dobytí Jeruzaléma.

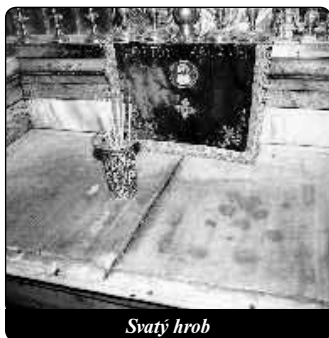
Katedrála křižáků přečkala různé pohnuté události až do roku 1808. Tehdy v noci na 11. listopad postavil jeden opilec hořící svítlnu na dřevěnou balustrádu v „arménské kapli“. Od dohořené svíce se vznítily vyschlé dřevo a brzy stála rotunda v plamenech. V ranních hodinách pohřbily trosky Svatý hrob.

Golgota - průřez křesťanských vyznání

Architekt Komnenos, pověřený novou výstavbou, vybuduje na svatých místech pátou stavbu. Ta se s malými změnami zachovala až do dnešních dnů. O pravosti těchto míst, která prošla tolika proměnami, dnes žádný seriózní vědec nepochybuje, jak to uvádí židovský vydavatel magazi-

Chrám Božího hrobu v Jeruzalémě

Svatý hrob

nu „Biblical Archeology Review“ v jednom svém článku. ⁽³⁾

„A tím vznikl na tomto místě vhodný kandidát pro místo Ježíšova pohřbu. Protože nemůžeme dokázat o žádném jiném místě, že by mělo nárok na bádní,“ doplňuje izraelský archeolog Dan Bahat, „nemáme proto nejmenší důvod odmítat pravost těchto míst.“ ⁽⁴⁾

Chrám Svatého hrobu, který místní křesťané nazývají chrámem Zmrtvýchvstání, je jediný chrám na světě, kde se společně modlí pod jednou střechou římská katolíci, pravoslavní, arméni, koptové, syrští a etiopští křesťané k zmrtvýchvstalému Kristu.

Je to místo, které mělo být v průběhu staletí nejméně vymazáno z paměti věřících, a právě proto v ní tak pevně utkvělo.

Je to místo, kde byly vedeny války ve jméno Toho, který se sám absolutně vzdal použití násilí a obětoval svůj život.

Dr. Fleckenstein shrnuje stanovisko významného archeologa V. Corba ke Golgotě.

Všechna svědectví evangelíí o situaci na Golgotě byla prvními křesťany bedlivě uchovávaná v paměti mezi lety 33 a 135 a také po stavbě třetí zdi Herodem Agripou v roce 44. Místo nebylo nijak přestavěno a podrželo si původní topografickou fyziognomii, jak dokazují archeologické výzkumy.

V letech 135 až 325 byl nad místem zbudován pohanský chrám, který dal zříditi císař Hadrián. Křesťané však uchovávali vzpomínky na svatá místa v tomto pustém pahorku pod Golgotou. O této víře existují četné

zmínky a živá svědectví v apokryfní literatuře.

V posledních dvaceti letech byly v oblasti konstantinovských staveb a v blízkém okolí prováděny vykopávky, které dokázaly, že na místě Golgoty nikdy nebyly příbytky. To je důležitý fakt, který v souladu s evangeliem dokládá, že ukřižování se dělo mimo město.

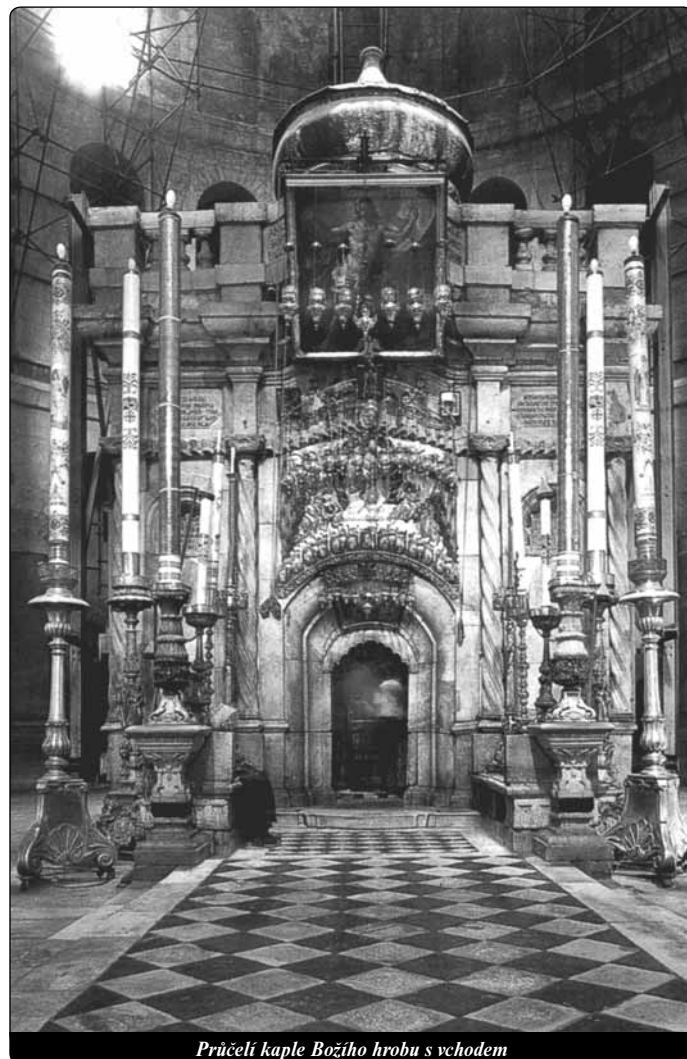
Vykopávky v oblasti Svatého hrobu rovněž ukázaly, že v době před stavbou konstantinového chrámu zde bylo pohřebiště.

*Z Betendes Gottes Volk
1/2006 přeložil -ls-*

⁽¹⁾ Peregrinatio 37,4.

⁽²⁾ Breviarium Hierosolyma z doby kolem 530.

⁽³⁾ Hershel Shanks, The Jerusalem Wall, thas shouldn't be there, BAR 3(1987), 459.

Průčelí kaple Božského hrobu s vchodem

Poselství Královny míru

Odvahu, děti moje! Rozhodla jsem se vést vás cestou svatosti. Zřekněte se hříchu a jděte cestou spásy, cestou, kterou zvolil můj Syn, skrze každé vaše trápení a utrpení. Bůh pro vás najde cestu radosti. Proto vy, děti moje, modlete se. My jsme vám blízko naší láskou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 3. 2006

PAPEŽ FORMULUJE TŘI PRINCIPY PRO KŘESŤANY V POLITICE

Benedikt XVI. trvá na tom, že existují tři neopomenutelné principy pro křesťany ve veřejném životě: ochrana života, uznání rodiny a svoboda vzdělání. Řekl to v projevu k politikům Evropské lidové strany, která má kongres v Římě. Ohniskem veřejných intervencí Církve je podle papeže „ochrana a vyzdvižení důstojnosti lidské osoby“, jež k těmto třem principům vede. Lidský život je třeba chránit ve všech jeho stádiích, od početí do přirozené smrti. Rodinu je třeba bránit

v její přirozené struktuře – jako svazek muže a ženy založený na manželství – a bránit ji před radikálně odlišnými formami svazků, jež přispívají k její destabilizaci tím, že zatemňují její speciální charakter a nenahraditelnou společenskou úlohu. Za třetí je třeba chránit právo rodičů na vzdělávání jejich dětí. „Tyto principy nejsou pravdami víry, i když je víra osvětluje a potvrzuje. Jsou vepsány v samotné lidské přirozenosti, a proto jsou společné všemu lidstvu,“ řekl papež.

BRITÁNIE: BISKUPOVÉ AKTIVNĚ PRO ŽIVOT

Biskupská konference Anglie a Walesu rozeslala do všech farností půl milionu letáků, jež vyzývají věřící, aby se postavili proti iniciativám za legalizaci eutanazie. Tím podpořila alianci „Péče, ne zabíjení“, jež se ustavila v lednu a jež spojila skupiny lékařů, postižených a další iniciativy zaměřené proti eutanazii. 12. května bude Sněmovna lordů projednávat návrh zákona o asistované sebevraždě nevléčitelně nemocných. Biskupové vyzvali věřící, aby se obrátili na své poslance. Do farností dodali širší materiál s argumenty pro tuto kauzu.

Zenit - Res Claritatis

CHLAPEC UTLUČEN K SMRTI

Soud v Johannesburgu v Jižní Africe odsoudil dvě lesbické ženy, že způsobily smrt čtyřletému chlapci. Protože chlapec nechtěl lesbické přítelkyni své matky říkat „tatínku“, bila ho tato žena v přítomnosti jeho matky takovým způsobem, že na následky proražení lebky, poškození mozku a několikanásobné zlomeniny končetin a páteře zemřel. Zprávu přinesly jihoafrické noviny „The Star“.

KARDINÁLSKÁ KONZISTOŘ

Ve svatvečer slavnosti Zvěstování Páně se na náměstí Svatého Petra konalo shromáždění, při kterém Benedikt XVI. udělil kardinálskou hodnost 15 nově jmenovaným prelátům. Slavností bylo přítomno 136 kardinálů, kteří se účastnili setkání se Svatým otce 23. března, četni další preláti, diplomatický sbor u Svatého stolce a oficiální delegace ze zemí, odkud nově jmenovaní pocházejí. Papeže při jeho příchodu přivítal velký potlesk.

Po homilii složili nově jmenovaní kardinálové „Vyznání víry“ a pak latinsky přísahali věrnost Svatému otci: *Já ... kardinál svatě římské církve, slibuji a přísahám, že od této hodiny, dokud budu živ, zůstanu věrný Kristu, jeho evangelium a budu poslušen svatého Petra a nejvyššího kněze apoštolské římské církve Benedikta XVI. Prísahali společně: Slovy i skutky zachovám vždy společenství s katolickou církví, že nezradím nikomu to, co mi bude svěřeno, abych střezil, a co by mohlo způsobit škodu svaté Církvi. Budu s veškerou píli a věrností plnit svěřené úkoly podle norem a práva.*

Pak každý z nových kardinálů předstoupil před Svatého otce a na kolenou přijal kardinálský biret, který symbolizuje připravenost pracovat na šíření víry, za pokoj Božího lidu a za svobodu a šíření svaté Církve i za cenu prolití krve.

Z 15 nových kardinálů jsou 3 z Itálie, 2 z Francie, 2 z USA a po jednom z Polska, Španělska, Ghany, Koreje, Venezuely, Číny, Slovinska a Filipín.

Při mši svaté o slavnosti Zvěstování Páně pak noví kardinálové přijali z rukou Svatého otce kardinálský prsten.

V Ježíšově škole (14)

Evangelium podle svatého Marka

Ježíš vstal z mrtvých (16,1-8)

Učedníci milovali Ježíše, ale představa trpícího Mesiáše byla pro ně nepřijatelná. Lpěli na Ježíši a prohlašovali, že jsou ochotni spolu s ním zemřít (14,31), ale Ježíš ví a říká jim to jasně: až budou nepřátelé bit pastýře, oni se rozprchnou jako ovce, ale hned dodává: *Až vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje (14,27-28)*. Je to světlo naděje, které Pán do nich vkládá. O této schůzce pak Marek vypráví ve své velmi stručné zprávě o zmrtvýchvstání.

Anděl říká ženám u hrobu: *Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady. Zde je místo, kam ho položili. Jděte a povězte učedníkům i Petrovi: Jde*

před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl (16,6n).

„Do Galileje“, do země národů celého světa. Tam se obnoví společenství a Ježíš se připojí ke svým učedníkům. Zde budou moci uvažovat o tajemství jeho osoby. Až do Velikonoc byl pro ně Ježíš prostě muž z Nazareta, Mesiáš, ale po Velikonocích osvítil jejich lidskou zkušenost světlo velikonočního jitra a síla Písma svatého a oni pochopí, že je *Boží Syn*. Petr jim může sdělit, co zažil na hoře Proměnění, kde slyšel Otcův hlas: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte (9,2-8)*, a oni pochopí hloubku a smysl i jiných skutečností, ve kterých se Ježíš projevuje jako *Boží Syn*, na příklad v podobnosti o vinařích (12,1-17). Ne

nadarmo začíná Marek své evangelium Ježíšovým křtem a Otcovým vyznáním (1,9-12), že Kristus je *Boží Syn*.

Závěr

Když jsme v těchto prvních měsících roku prošli úryvky Markova evangelia, které hovoří o učednících, jistě nyní cítíme k nim velkou úctu a vděčnost. Oni nám připomněli s velkou upřímností svůj vztah k Ježíši, své těžkosti, jaké jim působilo plné pochopení jeho osoby, svou naprostou neschopnost přijmout trpícího Mesiáše, kterého pak v Getsemanech zbabele opustili, ale Ježíšova добрota po jeho zmrtvýchvstání dosáhla toho, že se opět sdružili kolem něho. Nyní je definitivně ustanovil svými svědky. *Káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce*, ale pak jim světil své velké poslání: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu*. Toto hlásání je nejvyšší důležité, protože *kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen, kdo neuvěří, bude zavržen*. A oni skutečně vyšli a všude kázali, a protože i jejich posluchači mohou mít těžkosti přijmout jejich poselství a uvěřit, Pán *působil s nimi a potvrdzoval jejich slova znamením, která je provázela*.

To je dnes i náš úkol.

MODLEME SE

Pane Ježíši, bylo nám dobře v tvé škole, ve které jsme mohli sledovat, jak jsi vychovával své učedníky. Prožívali jsme s nimi obtíže jejich cesty víry, ale především jejich radost ze společenství s tebou. Čist evangelium znamená objevovat stále něco nového a žít v důvěrném styku s tebou. Děkuji ti, Pane, že mě každý den přijímáš mezi své a pomáháš mi na mé cestě. Dej, ať mohu stále prohlubovat své poznání o tobě s přispěním Ducha Svatého, abych mohl toto poznání také sdělovat svým bratřím ve víře. Děkuji ti, Pane, za tvou pomoc. Amen

Z Maria Ausiliatrice 11/2003
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

sobota ani neděle zdaleka nebyly jen dny radostného jásotu, nýbrž že u nich panoval nejdříve hluboký smutek, nejistota, strach, pochybnosti a deprese, tedy pocity zcela opačné.

Pánova předpověď, že po třech dnech vstane, jako by vůbec nestačila na to, aby apoštolům dodala útěchy a důvěry, všechno překryl šok, který zažili na Velký pátek. Ježíšovi nepřátelé se na rozdíl od učedníků rozpomněli na Ježíšova slova již v pátek. Ačkoliv mluvil před nimi o svém zmrtyvýchvstání jen v náznaku a v podobenství, buďto si jeho slova ze strachu před ním velmi dobře zapamatovali, nebo je na to upozornil zrádce. V každém případě je brali natolik vážně, že učinili dokonce zvláštní opatření. Ve své zlobě podkládali totiž Ježíšovým přátelům záměr dopustit se podvodu, který mohl přijít na mysl jen jim samým, nikoliv však poctivým rybářům z Galileje. Ti byli nejen daleko od podobných pletich, ale ze strachu, že se sami stanou obětí úkladů Ježíšových nepřátel, se skrývali za zavřenými dveřmi.

Pro tyto muže, kteří se vydělili ještě za Ježíšova života, když ho viděli kráčet po vlnách, prostě bylo nepředstavitelné, že by mohli spatřit znovu živého někoho, kdo byl veřejně popraven. Ať už se v jejich nitru odehrávalo cokoli, jejich příklad nám ukazuje, že opravdu uvěřit Božím slovu není jen věc poznání, ale že to může být také obzvláště obtížný a bolestný proces, při kterém nevystačíme se svými vlastními silami. Tři léta je Pán učil a viděli jeho nesčetné mimořádné skutky. Jestliže všechno opustili, šli za ním a snášeli s ním jeho chudobu a nepohodlí, jistě jim nelze vyčítat nedostatek dobré vůle. I za takových předpokladů může však dojít k situaci, že se některá zjevená pravda jeví nepřijatelná. A v tomto případě se jedná dokonce o pravdu tak rozhodující

a základní, že bez ní všechno ostatní je zbytečné a marné. Bylo nezbytné, aby pravdě o Ježíšově zmrtyvýchvstání skutečně **uvěřili**. Pán nezařídil věci tak, aby se jeho věrní stali osobně svědky, jak slavně vyšel z hrobu. To události naopak byli nejbližší právě ti, kteří měli všemi prostředky zajistit, aby tělo Ježíše z Nazareta nemohlo opustit zapečetěný hrob.

Nechťel nám Boží Syn na samotných apoštolech ukázat, jak těžké může být doopravdy uvěřit a jak neblahé může být neuvěřit a spoléhat na sebe? Již Petrovo zapření je toho výmluvným příkladem. Jak zcela jinak by Šimon dopadl, kdyby už ve Večeřadle při Ježíšově předpovědi, že ho zradí, našel ve svém srdci ona slova: „*Pane ty víš všechno, je-li tomu tak, zachraň mě a vytrhni mě z tohoto nebezpečí!*“ On však důvěřoval více sobě než Pánu. Následky ho postihly do všech důsledků. To však neznamená, že jeho víra a věrnost byla horší než ostatních apoštolů. Všechny je musel Pán pokárat pro tvrdost srdce, pro onu neschopnost věřit svému Mistru a Pánu více než sobě. Všichni stáli pak před Zmrtyvýchvstáním s podobně obtěžkaným svědomím jako Petr. Provinili se už při první předpovědi Pánova utrpení, když nad jeho slovy jen mávli rukou a raději se ani neptali, aby nemuseli opustit své přesvědčení, které se opíralo jen o jejich fantazii. Proto dříve než zmrtyvýchvstalý Ježíš předstoupil před apoštoly osobně, poslal k nim ženy se svým poselstvím a dal jim tak příležitost, aby se aspoň nyní **rozpomenli a uvěřili**. Oni však všichni potřebovali hlubokou zkušenost své vlastní slabosti a viny a vlastního obrácení, aby pak mohli od Pána přijmout a vykonávat plnou moc odpouštět hříchy tak, jak odpouštěl on. Uvěřit opravdu Bohu znamená také nedůvěřovat sobě, a to je pro nás často kámen úrazu. Překročit ten-

to kritický práh je nad naše síly, ale Bůh rád přitáhne k sobě každého, jen když k němu natáhne svou ruku. Adolfu Retté k tomu stačila prosba: *Bože, když tedy existuješ, přijď mi na pomoc!*

Díky pochybnostem a strachu apoštolů je nakonec Ježíšovo zmrtyvýchvstání doloženo ještě důkladněji a věrohodněji než jeho narození. O Ježíši však nestačí říct, že byl vzkříšen z mrtvých. Vzkříšen byl i Lazar, když ho Ježíš svou božskou mocí vrátil na čas do stejného života, jaký čtyři dny předtím opustil, aby pak po nějaké době opět zemřel. Ježíš však ze stavu smrti **vstal sám**, svou vlastní božskou mocí se vrátil do svého zabitého těla, nikoliv aby svůj život pouze obnovil, nýbrž aby

mu dal zcela nový život a nový stav, pro který už neplatí pozemské dimenze a omezení, na který už nemá nárok ani utrpení ani smrt. Teprve svým zmrtyvýchvstáním se Ježíš představuje v plnosti svého bytí jakožto Bůh, který se stal člověkem, aby nám na své oslavené podobě konkrétně představil, k jakému obrazu jsme stvořeni. Ukazuje nám sám na sobě náš jediný cíl, smysl a konečnou slavnou podobu našeho lidství. Jeho tělo je první lidské tělo, které dosáhlo toho oslaveného stavu, pro jaký je stvořeno. Jeho zmrtyvýchvstání je nejpodstatnější Boží zvěst o člověku a jeho důstojnosti. Je to existenciální výpověď o našem budoucím cílovém stavu. A zde vzniká problém. Náš budoucí stav, ačkoliv je tak reálný jako to, že žijeme a dýcháme a jsme, je tak přesahující, tak nesmírně se vymyká našim představám a naší lidské zkušenosti, že ho zatím můžeme přijmout jedině tak, že nad tímto Ježíšovým poselstvím nemávneme rukou, nýbrž že mu **uvěříme**.

Víra je zvláštní fenomén, kterým můžeme dokonale skrblit a na druhé straně neuváženě

plýtvat. Víra není jen nadpřirozená ctnost. Je to i v přirozené oblasti jedna z nezbytných cest našeho poznání, která nám otevírá pohled do oblastí, do kterých zatím nemůžeme vstoupit svou bezprostřední zkušeností, proto se opíráme o spolehlivost věrohodného svědka, který nám může a chce předat své poznání a jemuž můžeme odůvodněně důvěřovat. Aniž si to uvědomujeme, i v běžném životě je mnohem více toho, čemu věříme, než toho, co víme. Přijmout osobní svědectví samotného Boha však připadá mnoha lidem jako něco nepřijatelného či pokořujícího, ačkoliv je to nejvěrohodnější, nejspolehlivější a nejinformovanější a současně nejstřícnější ze

všech svědků. Přitom si tito lidé namnoze ani neuvědomují, komu všemu věří a čemu všemu věří, a to zcela slepě a s neuvěřitelnou jistotou. Sebejistým jedincům, kterým připadá za těžko uvěřit Bohu, nakonec vůbec nevádí, že věří slepě a svatosvatě idejím a postojům, které jsou v rozporu se zdravým rozumem a s lidskou přirozeností. Dávají svou důvěru zástupcům v parlamentech i v EU, kteří pak bezostyšně a suverénně prosazují a uzákoňují principy, které jsou svou podstatou proti lidskosti. Když ve světě vážený a oslavovaný český dramatik, exprezident a humanista staví lidskou rodinu na roveň chovu hovězího dobytka, prozrazuje, že vlastně nemá pojem o lidské důstojnosti ani o nejzákladnějších hodnotách lidské společnosti.

A přece i na ně všechny čeká milosrdný božský Svědek a touží, aby překročili Rubikon víry. Kdo jim pomůže? Za apoštoly se modlila a obětovala Královna apoštolů, za Adolfem Retté stála jeho babička. Je to ten největší skutek lásky.

-red-

Výzvy fatimského poselství (52)

Jednoho dne se sv. Petr zeptal Pána, jaká bude odměna pro ty, kdo opustili všechno, aby ho následovali, a on odpověděl:

„Každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný“ (Mt 19,29). Ježíš slibuje věčný život tomu, kdo se z lásky k němu zřeká všeho, včetně toho, mít ženu a děti. V jeho slovech je jasný požadavek ctnosti chudoby a čistoty a konkrétně stavu celibátu.

Jeden z učedníků, kterého Pán povolal, prosil o posečkání, aby nejprve pochoval svého otce, ale Ježíš mu odpověděl: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království“ (Lk 9,60). Jiný učedník prosil jen o čas, aby se šel rozloučit se svými blízkými, ale Pán ho od toho odradil: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebou, není způsobilý pro Boží království“ (Lk 9,62). A jeden zákoník, který přistoupil k Ježíšovi, byl připraven ho následovat a řekl mu: „Mistře, půjdu za tebou všude, kam půjdeš,“ uslyšel jako odpověď: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil“ (Mt 8,19-20).

Tyto evangelijní úryvky nám ukazují na to, co Bůh žádá od osob, které se mu zcela zasvětily: je nezbytné opustit všechno, zřici se všeho materiálního a pozemského, zřici se toho mít ženu nebo manžela a děti kvůli následování Krista a odevzdat se celým srdcem jemu a spásе duší.

Požadavek panenství a celibátu neznamená, že je manželství samo o sobě něčím zlým; jedná se naopak o instituci stvořenou Bohem, kterou Ježíš Kristus povýšil na úroveň svátosti; rovněž to neznamená, že je věci Bohu méně milou mít manželku nebo manžela a děti, neboť tyto jsou plodem svátosti a Božím požehnáním. Znamená to

jen, že pro osoby, které byly povolány a vyvoleny k životu zcela zasvěcenému službě Boží, má Pán jiné požadavky a jiné milosti, protože jiný je cíl, ke kterému jsou určeny.

Evangelijní rady, které přijímáme, tvoří oběť, kterou přinášíme Bohu, zřeknutí se všech pozemských věcí i nás samých, abychom šli za ním s čistou láskou, s velkodušností, s radostí. A když jsme jednou přinesli Bohu náš celopal, není nám již dovoleno vracet se zpět. Tak je to napsáno v Písmu svatém: „*Toto přikázal Hospodin: Učiní-li nějaký muž slib Hospodinu nebo složí přísahu, že na sebe vezme nějaký závazek, neporuší své slovo. Splní vše, co jeho ústa vyslovila*“ (Nm 30,2-3). A na jiném místě praví: „*Zavážeš-li se slibem Hospodinu, svému Bohu, nebudeš váhat jej splnit; neboť Hospodin, tvůj Bůh, to bude od tebe určitě požadovat; dopustil by ses provinění. Nebudeš-li se zavazovat slibem, nedopustíš se provinění. Budeš dbát na to, co vyšlo z tvých rtů, a uděláš, co jsi Hospodinu, svému Bohu, dobrovolně slíbil, k čemu ses svými ústy zavázal*“ (Dt 23,22-24). Kniha Kazatel, když vykládá tato Boží nařízení, říká: „*Když něco slíbíš Bohu, bez prodlení to splň, neboť Bůh nemá rád blázny; co jsi slíbil, splň! Lépe je neslibovat než sliby neplnit. Nedovoluj svým ústům, aby tě sváděla ke hříchu. Proto neříkej před po-*

slem, že to bylo bez rozvahy, aby se Bůh kvůli tvým slovům nerozhněval a nezmařil dílo tvých rukou“ (Kaz 5,3-5).

Vyvolili jsme si Boha jako dědictví a nemůžeme se vracet zpět, ani ho zaměnit za něco pozemského či za sebe samé, tak ubohé, kteří bychom se při této výměně stali ještě ubožejšími a ztratili sami sebe. Jsme dětmi Otce, který je Bohem: neopouštějme dům svého Otce pro ubohou boudu hříšníků.

Jsme vybráni, abychom následovali Krista panice - Snoubence panen - pokorného, poslušného, čistého a chudobného.

Kristus panice, Snoubenec panen: je panicem, vybral si za svou matku pannu a jako čistá lilie se rád zdržuje a občerstvuje mezi pannami. Tak nám ho představuje autor knihy Apokalypsy: „*Měl jsem vidění, a hle - na hoře Siónu stál Beránek a s ním bylo sto čtyřiačtyřicet tisíc těch, kdo mají na čele napsáno jeho jméno a jméno jeho Otce. Uslyšel jsem z nebe hlas jako hukot velikých vod nebo jako rachot silného hromu. Ten hlas, který jsem slyšel, zněl, jako když zpěváci doprovázejí na citeru svůj zpěv. A zpívali před trůnem, před čtyřmi bytostmi a před těmi starci novou píseň. Nikdo se nemohl té písní naučit než těch sto čtyřiačtyřicet tisíc vykoupených ze země. To jsou (...)* panici. *Ti následují Beránka,*

kamkoli jde a Byli vykoupeni z lidí jako prvotiny pro Boha a pro Beránka. Z jejich úst nevyšla lež. Jsou bez poskvrny“ (Zj 14,1-5). Beránkem je zde Kristus, ti, kdo ho kdekoliv doprovázejí, jsou panenství osoby.

Panenství je plodem oné čisté lásky, se kterou se lidé plně zasvěcují Kristu: dávají se mu bezvýhradně, odevzdávají se mu neomezeně, navždy. Na ně se odkazuje Kristus, když řekl: „*Jsou takoví, kteří se manželství sami zřekli pro nebeské království. Kdo může pochopit, ať pochopí*“ (Mt 19,12). Panenství je darem čisté lásky, jež se celá pozdvihuje pouze k Bohu; je onou řečí čisté lásky, kterou všem není dáno pochopit, jak říká Ježíš: „*Všichni to nechápou, jenom ti, kterým je to dáno*“ (Mt 19,11).

Panenství je tajemstvím lásky, ozvěnou božského hlasu, který proniká do duše spolu s vyvoláním, jež jí dává Snoubenec zasvěcených panen: „*Ne vyjste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý*“ (Jan 15,16). Kristus si nás vyvolil, abychom mohli přinášet bohatší užitek a tento užitek aby byl trvalý; zavolal nás naším jménem a začlenil nás do zástupu panen; přivedl nás k prameni živé vody, abychom ji pili, a ke stromu života, abychom se živili jeho plody podle Pánova příslibu: „*Tomu, kdo žízní, dám pít z pramene živé vody zadarmo. To bude úděl vítěze; a já budu jeho Bohem a on bude mým synem. (...)* Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a branami vstoupí do města. Venku zůstanou psi, čarodějníci, smilníci, vrazi, modláři a každý, kdo má zálibu v páchání lži“ (Zj 21,6-7; 22,14-15).

Ježíš Kristus nás vyvolil, abychom následovali jeho, panice, pokorného, poslušného, čistého a chudobného.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

EXPREZIDENT HAVEL

OZNAČIL RODINU S DĚTMI ZA TELETNÍK

Na svátek Zvěstování Panny Marie označil bývalý prezident Václav Havel za „absurdní“, že by rodiny měly mít výhody, protože mají děti. Český humanista doslova řekl: „Co mě na celé debatě kolem toho tématu nejvíc zaujalo, byla naprosto absurdní ideologie páně Kalouskovy strany a prezidenta republiky, že rodina má mít výhody, protože plodí děti, na rozdíl od homosexuálních párů. To je pojetí rodiny jako teletníku, jako místa, kde se připouštějí býci ke kravám, aby byla telata... Na tom není nic spirituálního, nic duchovního. To je opravdu materiální, družstevní pojetí rodiny. A to mě na celé diskusi nejvíc rozčilovalo.“ - V té souvislosti podpořil registrovaná partnerství homosexuálů, jež prosadili socialisté a komunisté.

Pramen: ČTK, Res Claritatis

MEDŽUGORJE - 4. 5. - 10. 5. a 31. 5. - 6. 6. - 1950 Kč ● **VELKÝ FRANCOUZSKÝ OKRUH** - Paříž, Remés, Versailles, Orleans, Lisieux aj. 1. 5. - 8. 5. - **POSLEDNÍ MOMENT** - 7 990 Kč!!! ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** - Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de C. - 15. 5. - 27. 5. - **POSLEDNÍ MOMENT** - 9 990 Kč!!! ● **IZRAEL - SINAJ** - odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře s výstupem na Mojžíšovu horu v Egyptě, kvalitní hotel, polopenze, pojištění - 22. 5. - 1. 6. - 15 590 Kč!!! ● **ISLAND** - okruh celým ostrovem - gejzíry, sopky, ledovce aj. - 5. 6. - 13. 6. - 35 990 Kč ● **MEDŽUGORJE** - 4+0 - Klasik - 25. výročí 1. zjevení - 21. 6. - 27. 6. - 1 950 Kč ● **MEDŽUGORJE** - 4+4 - s pobytom u moře - 21. 6. - 1. 7. - 3 890 Kč.
Informace a přihlášky: CK AVETOUR - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: info@avetour.cz, www.avetour.cz.

ŘK farnost Pivín srdečně zve na **benefiční koncert HRADIŠŤANU s Jiřím Pavlicou**. Uskuteční se v sobotu 22. 4. 2006 v kostele sv. Jiří v Pivíně (děkanát Prostějov). Začátek v 18 hod., vstupné 150 Kč, předprodej a rezervace vstupenek OÚ Pivín (tel. 582 384 234) nebo fara Klenovice na Hané (tel. 582 384 197).

„Zázračná medailka“ - přivěs na řet., zlato 14kar: malá (14 mm) - 725 Kč, střední (16 mm) - 1 285 Kč, velká (19 mm) - 1 890 Kč. Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou - Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

K VÝROČÍ ZDEŇKA POLOLÁNÍKA

Plně obsazený koncertní sál Besedního domu v Brně nadšeně aplaudoval při březnovém koncertu přítomnému autoru Zdeňku Pololáníkovi, k jehož 70. narozeninám se koncert konal, autoru nejen neobyčejně úspěšnému, ale i mimořádně skromnému, a proto oblíbenému.

Slavnostní ráz koncertu navodily hymnické zpěvy - v úvodu Hymnus k Ježíši Kristu Králi a Hymnus k sv. Petru a Pavlu, v závěru koncertu pak v premiéře uvedený cyklus hymnů ke svatým patronům. K jejich provedení se spojily Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská, Český mariánský sbor, Cantores Gradecenses a Severočeský filharmonický sbor za doprovodu varhan (Jan Strakoš a Petr Kolář) a orchestru Czech Virtuosi. Ten pak spolupracoval i s výbornými sólisty - bratry Emilem a Dušanem Drápelovými v Concertu grosso pro klarinet, fagot a smyčce, i s neunavitelným nestorem brněnských pěvců Richardem Novákem ve Zpěvu noci tajemné.

Pololáníkova hudba se vždy dobře poslouchá, ať se jedná o hudbu ryze koncertní, scénickou nebo duchovní, která převážně zněla právě na tomto koncertu a navodila tak až meditativní atmosféru. Tíha celého večera spočívala v rukou dirigenta Josefa Zadiny, který s neobyčejnou obětavostí a precizností dokázal připravit ke společnému vystoupení sbory vzdálených měst a byl i spolehlivým průvodcem sólistů.

Věra Lejsková

SITUACE KATOLÍKŮ V MYANMARU

Ve více než padesátimilionové Barmě (Myanmar) je 1,3% katolíků. Jangúnský arcibiskup Mons. Charles Bo, SDB řekl, že jsou velmi aktivní. Vláda sice podporuje státní náboženství, jímž je buddhismus, ale na vymezených místech mají katolíci svobodu kultu, i když místní úřady někdy stanoví dodatečné podmínky. Přestože je řada konverzí, jsou vztahy mezi buddhisty a katolíky poměrně dobré, i když se žádný dialog nekoná. Biskup také řekl, že povolání má barmská Církev dostatek.

ACN - Res Claritatis

Liturgická čtení

Neděle 16. 4. - slavnost Zmrtvýchvstání

Páňe

1. čt.: Sk 10,34a.37-43

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil*

Hospodin, jásajme a radujme se z něho!

Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8

Ev.: Jan 20,1-9 (večer: Lk 24,13-35)

Slovo na den: Prvního dne.

Hospodina. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 24,13-35

Slovo na den: O čem to cestou spolu rozmlouváte?

Čtvrtek 20. 4. - Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26

Ž 8,2a+5.6-7.8-9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodně je tvé jméno po celé zemi!*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35-48

Slovo na den: Dotkněte se mě a přesvědčte se.

Pátek 21. 4. - Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12

Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádem nárožním. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1-14

Slovo na den: Přineste několik ryb z těch, které jste ulovili!

Sobota 22. 4. - Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21

Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21

Odp.: 21a (*Děkují ti, Hospodine, žes mě vyslyšel. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9-15

Slovo na den: Když uslyšeli, že žije, nevěřili.

Pondělí 17. 4. - Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8-15

Slovo na den: Ježíš je potkal a pozdravil je.

Úterý 18. 4. - Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11-18

Slovo na den: Proč pláčeš?

Středa 19. 4. - Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 4.	17. 4.	18. 4.	19. 4.	20. 4.	21. 4.	22. 4.
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510
Nešpory:							
Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	482	482	482	482	482	482

NOVINKA

**UPALOVÁNÍ ČARODĚJNIC A INKVIZICE
(Mýtus a skutečnost)**

Ing. Pavel K. Mráček, jáhen OP

Autor se v této knize formou přístupnou široké veřejnosti snaží podat stručný, pravdivý a ucelený pohled na dějiny pronásledování čarodějnic, zejména v Evropě. Také chce objasnit vztah inkvizice k tomuto pronásledování. Opírá se o mnohé vědecké kapacity. Nejedná se přitom vůbec prioritně o katolíky, naopak: jsou to především vědci, mezi nimi četní ateisté a protestanté, renomovaní členové univerzit, vědci, kteří se na uvedený obor specializovali a habilitovali se v něm.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 86 stran, 88 Kč

EVROPA BENEDIKTA Z NURSIE V KRIZI KULTUR

Joseph Ratzinger

Doba, v níž žijeme, je dobou velkých nebezpečí i velkých příležitostí pro člověka, ale i velké odpovědnosti. Jeho možnosti a schopnost disponovat světem dospěly tak daleko, že jeho destruktivní moc svými rozměry nahání hrůzu. Stejně zneklidňující jsou možnosti „auto-manipulace“, kterou člověk nabyt. Nerovné rozdělení darů země, rostoucí chudoba, vykořisťování zdrojů země, hlad, nemoci, které ohrožují celý svět, střety kultur – to vše ukazuje, že růstu možností člověka neodpovídá rovnoměrný rozvoj jeho mravní energie. Tento letmý pohled na světovou situaci nás vede k zamyšlení nad současným stavem křesťanství, a proto také nad základy Evropy; oné Evropy, která kdysi byla křesťanským světadílem. Texty knihy jsou prepisem přednášky kardinála Josepha Ratzingera na škole katolické kultury S. Croce v Bassanu v Itálii.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 180x114 mm, 92 stran, 129 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VÝKLAD BIBLIE V DOBĚ (ANTI-)MODERNISTICKÉ KRIZE

Tomáš Petráček

Život a dílo P. Vincenta Zapletala OP (1867-1938), jednoho z prvních absolventů Biblické školy v Jeruzalémě. Právem se řadí mezi nejvýznamnější průkopníky moderní, vědecké katolické biblistiky. Jeho díla nalezla uznání předních učenců své doby (Wellhausen, Gunkel, Lagrange), a nebýt vynuceného narušení jeho vědecké kariéry, zřejmě by nechyběl v žádné učebnici dějin biblické vědy. Jeho pohnuté životní osudy ilustrují proměny katolické církve a celé společnosti na přelomu 19. a 20. století.

Krystal OP, s.r.o., brož., A5, 280 stran, 260 Kč

O MODLITBĚ

Romano Guardini

Jedinečná příručka, která chce být praktickým uvedením do školy modlitby a podat pomocnou ruku všem, kteří si s modlitbou nevědí rady. Přeloženo z 11. vydání německého originálu vydaného v roce 1999.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., 174x113 mm, 200 stran, 199 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.